

[Melchior]

fundt ikke frem til, at den danske regering er i besiddelse af ideer til sådanne initiativer. Det havde jeg heller ikke ventet, og jeg vil heller ikke sige, det var direkte passende, medmindre en eller anden genial idé skulle ramme en eller anden i en af disse ønskedrømme. Men ministeren understregede så også, at over for sådanne eventuelle initiativer måtte man være opmærksom på, at balancen ikke må forrykkes.

Jeg vil gerne sige noget om problemet konventionelle våben, idet jo hr. Gert Petersen bl. a. gjorde en del ud af, at Sovjet nok var overlegen, i hvert fald i Europa, med hensyn til konventionelle våben, medens ifølge hr. Gert Petersen USA skulle være overlegen med hensyn til de mere omfattende og mere moderne våben, hvilket dog står i modsætning til den oplysning, vi fik fra minister Lise Østergaards side.

Man skal passe på ikke at blunde over for de konventionelle våben; vi har f. eks. hørt det omtalt i Mellemøstkonflikten. Man siger: hvilken rolle spiller 30 km mere land i den ene eller den anden retning? Når vi har flyvemaskiner og langtrækkende raketter, behøver man så have sikkerhed i form af territorium? Ja, det tror jeg man behøver, for til syvende og sidst er de – alt for mange – krige, der har været også efter den anden verdenskrigs afslutning, heldigvis udkæmpet med konventionelle våben. Jeg føler mig overbevist om, at USA kunne have vundet i Vietnam, hvis man havde haft viljen til at sætte det fornødne mandskab ind til fremrykning over territorium og ikke havde nøjedes med – slemt nok, misforstå mig ikke – at bruge bombninger som angreb imod fjenden.

På samme måde må man da håbe, at det, hvis der skulle komme en ny runde i Mellemøsten eller noget andet sted på jorden, må indskrænke sig til konventionelle våben. Derfor er det sandelig vigtigt, når man har noget at forsvare, som vi f. eks. har, at man så er opmærksom på de konventionelle våbens betydning, at man ikke kommer i en underlegenhedsposition med hensyn til de konventionelle våben, for det er vel nok det mest farlige moment til en eventuel udløsning af de ikke-konventionelle våben.

Det fører mig til lige at nævne neutronbomben. Statsministeren har meget godt og stærkt sagt, dels at det alt sammen er djævelens værk – og det kan han have ret i – dels

at man ikke kan pille problemerne i forbindelse med neutronbomben ud af sammenhængen med hensyn til op- og nedrustning. Men vi ser jo vittighedstegninger og hører mange sarkastiske bemærkninger derom, tegninger, hvor man ser nogle spøgelsesbyer, altså huse, fabrikker, broer og veje, der alt sammen er intakte, men hvor menneskene er døde. Det er selvfølgelig meget sjovt, men man går vel heller ikke ud fra, at alt liv på jorden eller i ens land eller i ens verdensdel skulle blive udslettet, selv hvis sådanne våben skulle blive anvendt. Derfor kan jeg ikke se det forfærdelige raseri imod et våben, som dræber mennesker, på samme måde som andre eksisterende våben dræber mennesker, men lader huse, fabrikker, lufthavne, broer og veje stå. Da vi dog må håbe, at langt de fleste af vore medmennesker overlever, kan de afdøde jo ikke have nogen særlig interesse i at have taget det med sig. Man kan vel ikke have noget imod, at hele den infrastruktur, som nu eksisterer, er til rådighed for dem, der overlever, og til det genopbygningsarbejde, der så i givet fald må forestå. Det lyder næsten, som om man siger: lad os endelig få nogle ruiner sammen med de lig, der måtte komme ud af anvendelse af sådanne våben. Det synes jeg viser lidt om den hetz, der netop forsøger at pille neutronbomberne ud af den større sammenhæng med hensyn til våbenkapløbet.

Minister Lise Østergaard sagde, at Tito allerede i 1961 havde foreslået den FN-generalforsamling, som vi nu står foran, og at hun havde været i Indien og i Jugoslavien – altså i et par af de ledende uforpligtede lande – her for nylig og dér havde set disse landes aktive engagement i nedrustningsspørgsmålet. Jeg kunne godt tænke mig at få dette en lille smule nærmere præciseret, for jeg tvivler lidt på, at vi, hvis man ser på disse landes egen andel i rustning og egen holdning over for de af deres naboer, som de har et fjendtligt forhold til, vil kunne få belæg for denne nydelige påstand om, at netop disse lande skulle være særdeles aktivt engagerede i nedrustning.

I den forbindelse har jeg et spørgsmål til ministeren. Der er her flere af ordførerne, ikke mindst af ordføreren for forespørgerne, gjort betragtninger over, hvem der er stærkere end hvem, og hvem der er værre til hvad end hvem. Jeg tror, det ville være relevant,